

Rejstříkový soud zakázal majiteli firmy užívati firmy jiného znění, než jak jest v obchodním rejstříku zapsáno, s tím, že ani ve firmě ani v ochranné známce nemá býti použito slov »distillerie à vapeur B.« a uložil mu za dosavadní užívání těchto slov na lahvičkových etiketách pořádkovou pokutu 50 K ve prospěch chudinského fondu. Rekursní soud ku stížnosti majitele firmy zrušil napadené usnesení. **Důvody:** Z obsahu firemního spisu, zejména z přípisu úřadu pro potírání lichvy ze dne 24. srpna 1921 lze seznati, že jde o to, že stěžovatel lahvičky s cognacem opatřoval nápisem S. Cognac Medicinal C. a S. Distillerie a vapeur B.« Ohledně tohoto označení jest osvědčením obchodní komory a výpisem ze známkových seznamů prokázáno, že má firma C. a S. zapsanou ochrannou známku sdruženou totiž slovní a obrázkovou, pozůstávající ze štítku s červeným polem děleným, v jehož levé části zobrazeno jest píř čísle, v pravé klíč, a ze slov »S. Cognac Medicinal C. a S. distillerie a vapeur B.« Byly-li lahvičky cognacu stěžovatelem označeny etiketami právě uvedeného obsahu, šlo v pravdě o označení zboží ochrannou známkou, výše uvedenou, příslušející firmě C. a S. Stěžovatel, označiv lahvičky cognacu etiketou, obsahující ochrannou známku, výše uvedenou, kterou ovšem jen tak a v tom složení použití směl, jak v rejstříku známek jest zapsána, jednal v mezích oprávnění firmou C. a S. mu uděleného, čímž však nezavdal příčiny, by proti němu bylo zakročeno dle čl. 26 obch. zák., poněvadž neoznačoval lahvičky cognacu firmou jemu nepřislušející, nýbrž ochrannou známkou, k jejímuž použití však byl oprávněn.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs finanční prokuratury.

Důvody:

Právo opravných prostředků ve věcech firemních, dosud státním úřadům zástupčím příslušející, bylo zákonem ze dne 30. června 1921, čís. 257 sb. z. a n. rozšířeno na všechny případy zápisu do rejstříku obchodního a společenstevního. Toto právo příslušelo dosud státnímu úřadu zástupčímu (finanční prokuratuře) pouze podle § 102 odstavce čtvrtý zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. a podle § 5 nařízení vlády ze dne 20. dubna 1920, čís. 272 sb. z. a n. a bylo ustanovením § 4 shora citovaného zákona rozšířeno na každé porušení těchto předpisů i mimo případy §§ 43 a 87 cit. zák. (o společnostech s ruč. obm.). Z toho tedy plyne, že ve všech ostatních firemních věcech přísluší podle § 1 zákona ze dne 30. června 1921 čís. 257 sb. z. a n. finanční prokuratuře právo rekursu jen v případě zápisu do obchodního nebo společenstevního rejstříku. O tento případ zde nejde, nýbrž jde o označování zboží na lahvičkových etiketách, jež prvý soud pokládá za neoprávněnou firmu a soud rekursní za ochrannou známku. Poněvadž rozhodnutí nižších soudu se netýká zápisu do rejstříku, nepřisluší finanční prokuratuře právo rekursu, pročež byl dovolací rekurs odmítnut.

Čís. 2106.

Nepřípustným jest dovolací rekurs do usnesení vrchního zemského soudu, jímž bylo rozhodnuto o substitučním právu kandidáta advokacie,

(Rozh. ze dne 19. prosince 1922, R I 1416/22.)

Výbor advokátní komory odepřel udělit kandidátu advokacie substituční oprávnění. Vrchní zemský soud usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl odvolání, správně dovolací rekurs.

Důvody:

Odvolání, vlastně dovolací rekurs dra Františka W-a a dra Eduarda P-a nečelí proti odepření potvrzení advokátské praxe, ve kterémž případě by ovšem podle třetího odstavce § 30 adv. ř. bylo odvolání k nejvyššímu soudu přípustno, nýbrž proti odepření udělení substitučního oprávnění dle druhého odstavce § 6 zákona ze dne 31. ledna 1922 čís. 40 sb. z. a n., kterýž nyní platí místo posledního odstavce § 31 c. ř. s., jako dodatek k § 15 adv. ř. a je tudíž ustanovením, doplňujícím předpisy řádu advokátního. Tyto předpisy neobsahují však práva odvolání nebo stížnosti k nejvyššímu soudu z důvodu odepření udělení substitučního oprávnění, zvláště pak není právo takové obsaženo v třetím odstavci § 30 adv. ř. Že odepření toto dlužno přesně rozeznávat od odepření potvrzení advokátské praxe, plyne nejen z povahy věci, nýbrž i z § 28 b) adv. ř. ve spojení s třetím odstavcem § 30 adv. ř. V § 28 b) totiž vedle vedení seznamu kandidátů advokacie a vedle potvrzení advokátské praxe uvedeno jest výslovně a samostatně vyhotovení legitimace k substitučování, naproti čemuž v třetím odstavci § 30, upravujícím právo odvolací, uvedeny jsou pouze odepření zápisu do seznamu kandidátů advokacie, výmaz z něho a odepření potvrzení advokátské praxe, nikoli též odepření udělení substitučního oprávnění. Předpisu § 16 čís. patentu ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák. o mimosporném řízení nelze zde užití, poněvadž tento čís. patent upravuje pouze řízení soudní a nikoli řízení advokátních komor i jejich výborů, § 16 tohoto čís. patentu pak podle svého jasného znění vztahuje se souhlasně s tím toliko na potvrzující rozhodnutí soudu první stolice, nikoli na potvrzující rozhodnutí výboru advokátní komory. Užití předpisů civ. řádu soudního o rekursech rovněž nelze a nemělo by to pro stěžovatele ani úspěchu, poněvadž podle § 528 c. ř. s. dovolací rekurs do usnesení, jímž usnesení prvního soudu bylo potvrzeno, jest vyloučen. Odvolání, vlastně dovolací rekurs dra W-a a dra Eduarda P-a byl tudíž jako nepřipustný odmítnut.

Čís. 2107.

Přípustnost pořadu práva pro nárok zhotovitele díla proti tomu, kdo jest oprávněn náklad rozvrhnouti dle předpisů o konkurenci k úhradě břemen kostelních.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1922, R I 1426/22.)

Správa panství K., patřícího žalovanému, zadala žalobci stavební práce spojené s opravou filiálního kostela. Proti žalobě o úplatu za provedené práce namítl žalovaný nepřipustnost pořadu práva. Soud první stolice námítce vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud námítku tu zamítl. Důvody: Prvý soud vyhověl námítce nepřipustnosti pořadu práva, maje za to, že rozhodným jest tu způsob úpravy práv-